

VALTIOVARAINVALIOKUNNAN MIETINTÖ 10/2007 vp

Hallituksen esitys laiksi arvonlisäverolain muuttamisesta

JOHDANTO

Vireilletulo

Eduskunta on 12 päivänä syyskuuta 2007 lähettänyt valtiovarainvaliokuntaan valmistelevasti käsiteltäväksi hallituksen esityksen laiksi arvonlisäverolain muuttamisesta (HE 44/2007 vp).

Jaostovalmistelu

Asia on valmisteltu valtiovarainvaliokunnan verojaostossa.

Asiantuntijat

Verojaostossa ovat olleet kuultavina

- lainsäädäntöneuvos Tommi Parkkola, valtiovarainministeriö
- ylitarkastaja Soili Sinisalo, Verohallitus
- veroasiantuntija Mika Jokinen, Elinkeinoelämän keskusliitto
- erityisasiantuntija Annika Suorto, Suomen Kuntaliitto
- yhdistyksen hallituksen jäsen, OTK Leena Äärilä, Suomen Veroasiantuntijat ry.

Kirjallisen lausunnon ovat asiassa antaneet Keskuskauppakamari ja valtiovarainministeriö.

HALLITUKSEN ESITYS

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi arvonlisäverolakia siten, että yhteisön lainsäädännössä tarkoitettu tuotantotavaroita koskeva vähennyksen oikaisumenettely otetaan käyttöön kiinteistöjen osalta.

Ehdotetussa menettelyssä kiinteistöinvestointia koskevaa vähennystä tarkistettaisiin, jos vähennykseen oikeuttava kiinteistön käyttö kasvaa tai vähenee taikka kiinteistö luovutetaan tarkistuskauden aikana. Kiinteistöinvestoinnilla tarkoitetaan kiinteistön uudisrakentamista tai perusparantamista. Tarkistuskausi olisi kymme-

nen vuotta. Kiinteistön luovutusten yhteydessä tarkistusoikeus ja -velvollisuus siirtyisivät tiettyin edellytyksin luovutuksensaajalle.

Uusi tarkistusmenettely korvaisi nykyiset rakentamispalvelusta tehdyn vähennyksen oikaisemista koskevat oman käytön verotukseen perustuvat säännökset. Lakiin tehtäisiin myös eräitä muita tarkistusmenettelyn käyttöönottoon liittyviä muutoksia.

Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan vuoden 2008 alusta.

VALIOKUNNAN KANNANOTOT

Yleisperustelut

Valiokunta puoltaa esityksen hyväksymistä eräin vähäisin asia- ja viittaustarkistuksin.

Hallituksen esityksen tarkoituksena on tehdä arvonlisäverolakiin ne muutokset, jotka osoitautuivat välttämättömiksi Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen Suomea koskevan ratkaisun (C-184/04, annettu 30.3.2006) johdosta. Päätös merkitsee sitä, että yhteisölainsäädännössä oleva tuotantotavaroita koskeva vähennyksen tarkistusmenettely tulee ottaa käyttöön kiinteistöjen osalta myös meillä. Uusi tarkistusmenettely korvaisi laissa nykyisin olevat kiinteistön uudisrakentamiseen tai perusparannukseen liittyvät oman käytön verotussäännökset. Irtaimia tuotantotavaroita koskeva sääntely jäisi sitä vastoin nykyiselleen.

Esityksen tausta vaikuttaa keskeisesti siihen, ettei ehdotetun järjestelmän perusteisiin ole ollut huomautettavaa valiokunnan asiantuntijakuulemisessa. Esitys on lisäksi valmisteltu huolellisesti ja siitä on kuultu keskeisiä elinkeinoelämän etujärjestöjä. Monimutkaista kokonaisuutta koskeva lopputulos on näin muotoutunut niin hyväksi kuin se on käytännössä mahdollista.

Asiantuntijakuulemisessa on korostettu kuitenkin pikaisesti saatavan ja selkeän ohjeistuksen tarvetta; muutos on kaikkiaan merkittävä, ja sillä on vaikutuksia lähes kaikkiin yrityksiin. Säännöksillä on myös suuri taloudellinen merkitys verovelvollisille, koska sääntely kohdistuu uudisrakennus- ja perusparannusinvestointeihin. Kun lisäksi otetaan huomioon, että säännösten hallinta on haasteellinen myös asiantuntijoille, uudistukseen liittyvällä ohjeistuksella tulee olemaan keskeinen merkitys käytännössä.

Valiokunta yhtyy näihin näkemyksiin ja pitää tärkeänä sitä, että ohjeistus vastaa mahdollisimman hyvin käytännön tarpeista nouseviin odoituksiin. Huomattavaa on myös se, että esitykseen on jätetty erältä osin tarkoituksellisesti tilaa nimenomaan joustaville käytännöille. Näin on erityisesti sen suhteen, miten tarkistusvuoden vähennykseen oikeuttava käyttö lasetaan yksittäistapauksessa, kun kiinteistön käyt-

tötarkoitus on muuttunut kesken vuoden. Ohjeistuksella voidaan siis määritellä tarkemmin mm., minkälaisissa olosuhteissa vähennysoikeus voisi määräytyä vuoden lopun olosuhteiden perusteella ja minkälaisin ehdoin. Olennaista on käyttää hyväksi tätä lainsäätäjän suoma tilaa, jotta yritykset voivat soveltaa joustavasti erilaisia laskentatapoja oikeaan lopputulokseen pääsemiseksi.

Valiokunta käsittelee seuraavassa muutamia yksittäisiä näkökohtia, jotka ovat nousseet esiin asiantuntijakuulemisessa. Valiokunta esittää lisäksi eräitä vähäisiä tarkistuksia ehdotukseen sisältyviin 121 j §:n 2 momenttiin, 209 d §:n 1 momenttiin sekä voimaantulosäännökseen. Muutosehdotuksia on käsitelty tarkemmin yksityiskohtaisissa perusteluissa.

Tarkistuskauden pituus

Kiinteistöinvestointeja koskevan vähennyksen tarkistuskausi esityksessä on kymmenen vuotta. Aika laskettaisiin sen vuoden alusta, jona uudisrakentamiseen tai perusparantamiseen liittynyt rakentamispalvelu on valmistunut tai 31 §:n 1 momentin 1 kohdassa tai 33 §:ssä tarkoitettu kiinteistö on vastaanotettu rakentamispalvelun valmistumisen jälkeen. Ajanjaksosta vähennettäisiin kuitenkin rakentamispalvelun valmistumista tai kiinteistön vastaanottamista edeltävä kalenterivuoden osa. — Kunakin kalenterivuonna eli tarkistusvuonna tarkasteltaisiin kymmenettä osaa investoinnin verosta. Oikaisut kohdistettaisiin sitten tähän määrään kunkin tarkistusvuoden olosuhteiden perusteella.

Kymmenen vuoden aikaraja on herättänyt erisuuntaisia kannanottoja valiokunnan asiantuntijakuulemisessa: Osa asiantuntijoista katsoo sen johtavan useimmiten oikeampaan ja kohtuullisempaan lopputulokseen kuin nykyjärjestelmä, jossa aikaraja on viisi vuotta. Osa on puoltanut nykyisen pituista aikarajaa lisääntyvien hallinnollisten kustannusten vuoksi. Viiden vuoden tarkistusaikaa on pidetty lisäksi kuntakentässä perusteltuna edessä olevan suuren

rakennemuutoksen ja sen edellyttämien laajojen kiinteistöjärjestelyjen vuoksi.

Valiokunta pitää hallituksen esitystä perusteltuna niin periaatteellisista kuin fiskaalisista syistä, vaikka se aiheuttaa lisätyötä ja -kustannuksia.

Peruslähdekohta on ensinnäkin se, että tarkistuskauden tulisi vastata kiinteistön taloudellista käyttöaikaa. Tämä puoltasi direktiivin salliman 20 vuoden määräajan käyttöä. Kymmenen vuoden määräaikaan on päädytty kuitenkin juuri hallinnollisista syistä. Se vastaa myös muissa jäsenvaltioissa yleisimmin sovellettua käytäntöä.

Riittävän pitkää tarkistusaikaa puoltaa lisäksi se, että kiinteistöjen hankintaan sisältyvä vero on yleensä aina poikkeuksellisen suuri. Se on johtanut valtiovarainministeriön mukaan useissa jäsenvaltioissa verosuunnittelu- ja veronkierrojärjestelyihin, joilla on pyritty minimoimaan vähennyskelvottomassa käytössä olevien kiinteistöjen verorasitus. Lyhyt tarkistuskausi myötävaikuttaisi todennäköisesti tällaisten järjestelyjen yleistymiseen myös Suomessa.

Tarkistuskautta lyhentää käytännössä myös sen laskentatapa, koska ensimmäinen tarkistusvuosi voi olla periaatteessa jopa yhden päivän pituinen. Viiteen vuoteen perustuva tarkistuskausi lyhenisi siis joissain tapauksissa tosiasiallisesti reiluun neljään vuoteen, mikä saattaisi lisätä houkutusta puhtaasti verotuksellisiin järjestelyihin.

Suoraviivainen vertailu nykyiseen oman käytön verotukseen liittyvään viiden vuoden oikaisukauteen ei sekään ole valiokunnan mielestä perusteltu, koska oikaisu tapahtuvat nykyjärjestelmässä vain verovelvollisen vahingoksi. Säännöksen vaikutukset on haluttu rajata sen vuoksi mahdollisimman lyhytaikaisiksi. Uudet säännökset oikeuttavat tekemään tarkistuksia myös verovelvollisen eduksi, mikä tekee siitä perusteeltaan ja intresseiltään erilaisen järjestelmän.

Koska tarkistusmenettely koskee kaikkia verovelvollisia, kuntien erityistarpeita esimerkiksi meneillään olevassa rakennuudistuksessa ei voida ottaa erikseen huomioon. Tilannetta helpottaa kuitenkin jonkin verran ehdotettu voimaantulosääntely, joka rajaa ennen vuotta 2004

valmistuneet kohteet uusien säännösten soveltamisalan ulkopuolelle. Lisäksi vuoden 2004 jälkeen mutta ennen lain voimaantuloa valmistuneiden kohteiden tarkistuskausi säilyisi viiteenä vuotena. Säännökset eivät koskisi yleensä myöskään yritysjärjestelytilanteita. — Käytännön merkitystä on myös sillä verotuksen ulkopuolisella seikalla, että merkittävä osa kuntien omistamista kiinteistöistä on varsin pysyvästi joko vähennykseen tai palautukseen oikeuttavassa käytössä. Se lieventää kiinteistöjen vuosittaisen käytön seurantaongelmia kuntien kannalta.

Kiinteistön käyttö verotuksen soveltamisalan ulkopuoliseen toimintaan

Tarkistusoikeus edellyttää muiden kuin kuntien osalta muun ohessa sitä, että elinkeinonharjoittaja on suorittanut kiinteistöinvestoinnin liike-toimintaa varten.

Tarkistusoikeutta ei siis sovellettaisi sellaisiin kiinteistöinvestointeihin, jotka on alun perin suoritettu arvonalisäverolain soveltamisalan ulkopuoliseen toimintaan. Kiinteistö ei kuulu tällöin elinkeinonharjoittajan liikeomaisuuteen vaan on luonteeltaan yksityisomaisuutta. Tällaista toimintaa varten suoritettua kiinteistöinvestoinnista ei voitaisi tehdä vähennystä eikä hankintaan sisältyvää veroa voitaisi käytön muutosten johdosta myöhemminkään vähentää tarkistusmenettelyn avulla. Sama koskisi kiinteistöinvestointia, joka kohdistuu sellaiseen kiinteistön osaan, jota verovelvollinen ei ole lukenut liikeomaisuudeksi.

Asiantuntijakuulemisessa on esitetty, että tarkistus voitaisiin tehdä myös tällaisten investointien perusteella, jos kiinteistö otetaan myöhemmin verolliseen liiketoiminnan käyttöön. Se yksinkertaistaisi järjestelmää ja pienentäisi piilevän arvonalisäveron määrää.

Hallituksen esityksessä omaksuttu kanta perustuu Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen sitovaan ja vakiintuneena pidettyyn ratkaisukäytäntöön, josta ei voi poiketa kansallisesti. Tarkistusoikeutta ei siis voida laajentaa asian-tuntijakuulemisessa ehdotetuin tavoin.

Tarkistuksen laskeminen käyttötarkoituksen muutostilanteissa

Kiinteistöinvestointia koskevaa vähennystä tarkistettaisiin esityksen mukaan silloin, kun kiinteistön käyttötarkoitus muuttuu tarkistuskauden aikana niin, että vähennykseen oikeuttavan käytön osuus pienenee tai kasvaa suhteessa alkuperäiseen käyttötarkoitukseen. Toinen tarkistamisen peruste on kiinteistön luovutus. Edellytyksenä on lisäksi edellä kerrotuin tavoin se, että investointi on tehty liiketoimintaa varten tai että se on kunnan tai kuntayhtymän tekemä.

Tarkistusvuoden vähennykseen oikeuttava käyttö määräytyisi näissä tilanteissa yleisten vähennysoikeutta koskevien periaatteiden nojalla koko tarkistusvuoden olosuhteiden perusteella. Ratkaisevaa on, missä määrin kiinteistöä on käytetty vuoden aikana vähennykseen oikeuttavassa käytössä. Esityksessä ei oteta edellä todetuina tavoin kantaa siihen, miten tällainen käyttö lasketaan kussakin yksittäistapauksessa.

Asiantuntijakuulemisissa on viitattu Ruotsin vastaavaan sääntelyyn ja ehdotettu, että vähennykseen oikeuttava käyttö määräytyisi käyttötarkoituksen muutostilanteissa tarkistusvuoden lopun tilanteen mukaisesti kuten Ruotsissa. Joka tapauksessa on toivottu, että järjestelmä olisi mahdollisimman yksinkertainen käyttäjien kannalta.

Edellä on jo käsitelty hallituksen esityksen tarkoitusta jättää tilaa joustavuudelle käytännössä. Voimassa olevassa arvonnisäverolaissa ei ylipäänsä säädellä tarkemmin sitä, miten vähennys-oikeus lasketaan käytännössä silloin, kun tavaraa tai palvelua käytetään sekä vähennykseen oikeuttavaan että muuhun tarkoitukseen. Tämä on jätetty tarkoituksella yritysten noudattaman, verohallinnon hyväksymän käytännön varaan. Näin on voitu soveltaa joustavasti erilaisia laskentatapoja, jotka kunkin yrityksen toimiala ja toimintaolosuhteet huomioon ottaen johtavat kulloinkin mahdollisimman oikeaan lopputulokseen. Tämä on siis tarkoitus sallia myös nyt.

Valtiovarainministeriö on todennut nimenomaisesti, että Ruotsissa omaksuttu pääsääntö voi olla toimiva ratkaisu tarkistusvuoden vähennykseen oikeuttavan käytön laskemiseksi tie-

tyissä tilanteissa myös Suomessa. Pelkästään vuoden lopun olosuhteiden perusteella tapahtuva määrittely on kuitenkin liian jäykkä ja kaavaomainen, jotta se soveltuisi kaikkiin tapauksiin. Kuviteltakoon esimerkiksi tilannetta, jossa verovelvollinen on käyttänyt kiinteistöä vuoden ensimmäiset 11 kuukautta kokonaan vähennykseen oikeuttavaan tarkoitukseen ja viimeisen kuukauden muuhun tarkoitukseen. Veroa tulisi siten suorittaa tarkistuksen yhteydessä koko vuoden käytöstä.

Ministeriö on viitannut lisäksi myös siihen, että Ruotsin mallin mukainen sääntely voi aiheuttaa joissakin tapauksissa myös veronkiertoa. Ilmeisesti juuri siitä syystä Ruotsin lakiin on otettu täydentävä säännös, jonka mukaan vuoden lopun olosuhteita ei sovelleta, jos siihen on erityisiä syitä. Tämä täydentävä säännös on tarpeen pääsäännön kaavamaisuuden vuoksi. Se on kuitenkin yleinen ja epämääräinen. Epäselväksi jää, milloin on erityisiä syitä pääsäännöstä poikkeamiseen ja mitä sääntöä tällöin sovelletaan. Säännös ei anna selkeää tulkintaohjetta eikä edistä verovelvollisen oikeusturvaa.

Valiokunta yhtyy valtiovarainministeriön näkemyksiin ja puoltaa esityksessä omaksuttua sääntelytapaa.

Uuden kiinteistön myynti

Hallituksen esityksen mukaan tarkistuskauden alkamisajankohta on menettelyn soveltamisen kannalta keskeinen. Tarkistuskauden alkamisen jälkeen tapahtuviin kiinteistön käyttötarkoituksen muutoksiin ja luovutuksiin sovellettaisiin tarkistamista koskevia sääntöjä ja sitä edeltäviin muutoksiin ja luovutuksiin oman käytön verotus- ja oikaisusääntöjä. Tarkistuskauden alkamisajankohta määrittäisi alkuperäisen vähennysoikeuden laajuuden, jonka perusteella myöhemmät tarkistukset suoritettaisiin.

Valiokunnan asiantuntijakuulemisissa on todettu, että tällainen sääntely toimii hyvin silloin, kun kiinteistö myydään joko ennen tai jälkeen valmistumista tai käyttöönottoa. Sääntelyä on pidetty kuitenkin hankalana niissä tapauksissa, joissa myytävä kiinteistö on otettu valmistamisen jälkeen vain osittain käyttöön. Osa tilois-

ta voi olla käyttämättömänä esimerkiksi sen vuoksi, ettei niitä ole saatu vuokratuksi. Yritys joutuisi soveltamaan näissä tilanteissa kahta eri säännöstöä, tyhjiin tiloihin oman käytön verotusta koskevia säännöksiä ja vuokrattuihin tiloihin tarkistamisvelvollisuutta koskevia sääntöjä.

Sääntelyä on pidetty turhan mutkikkaana käytännön tarpeiden kannalta. Sen sijaan on ehdotettu, että tarkistusoikeus ja -velvollisuus siirtyisivät ostajalle koko rakennuksen osalta silloin, kun rakennus on myyntihetkellä otettu vain osittain käyttöön.

Valiokunta toteaa ensinnäkin, että hallituksen esityksen mukainen sääntely hankaloittaa eittämättä menettelyä eräissä erityistilanteissa. Ongelma koskee kuitenkin vain niitä tapauksia, joissa luovutetaan kiinteistön välitön omistusoikeus. Sitä ei esiinny niissä yleisemmissä tilanteissa, joissa luovutuksen kohteena ovat kiinteistöyhtiön osakkeet. Ongelmaa ei myöskään synny silloin, kun luovutukseen voidaan soveltaa voimassa olevan arvonlisäverolain 19 a §:n liikeomaisuuden siirtoa koskevaa säännöstä.

Ongelmaan ei ole löydettävissä helppoa ratkaisua. Asiantuntijakuulemisessa ehdotettu muutos ei sekään johda tavoiteltuun lopputulokseen.

Hallituksen esityksessä ehdotetun sääntelyn etu on se, että se on neutraali erilaisten käyttöönottamattomien tilojen luovutusten suhteen. Verokohtelu olisi siis samanlainen siitä riippumatta, muodostuuko käyttöönottamaton tila erillisestä rakennuksesta vai käyttöönotetun rakennuksen osasta. Tämä voi jonkin verran hankaloittaa menettelyä tietyissä erityistilanteissa, mutta ongelmaa on vaikea välttää.

Valiokunta puoltaa hallituksen esitystä myös tältä osin.

Vastuusäännökset

Lakiehdotuksen 121 i §:ssä säädetään luovuttajan ja luovutuksensaajan verovastuista tilanteissa, joissa luovuttaja on antanut luovutuksensaajalle virheellistä tietoa tai joissa luovuttajan verotusta muutetaan sen jälkeen, kun tarkistusoikeus ja -velvollisuus ovat siirtyneet luovutuksensaajalle. Jos verotusta olisi tällöin oikaistava

luovutuksensaajan vahingoksi, vastuu on lähtökohtaisesti luovuttajalla. Luovuttajan olisi siis suoritettava asianmukaiset tarkistukset tai oikaisu. Vastuu siirtyy kuitenkin luovutuksensaajalle, jos luovuttaja ilmoittaa virheestä tai muutoksesta tälle.

Useat asiantuntijat ovat pitäneet sääntelytapaa ongelmallisena. Sitä on ehdotettu muutettavaksi siten, että kaupanteon jälkeen ilmenevistä luovutuksensaajan tarkistusvelvollisuutta lisäävistä muutoksista vastaisi aina luovuttaja, ellei toisin ole nimenomaisesti sovittu. Tällä on haluttu parantaa vilpittömässä mielessä toimivan luovutuksensaajan asemaa luovuttajaa vastaan.

Hallituksen esityksen mukaisessa tarkistusoikeuden ja -velvollisuuden siirtojärjestelmässä ostajan tarkistusoikeus tai -velvollisuus perustuu osittain myyjän ja osittain ostajan tiedossa oleviin olosuhteisiin. Lopulliset veroseuraamukset määräytyvät kiinteistön tulevan käytön perusteella. Sitä koskeva tieto on olemassa vasta siirron jälkeen, ja se voi olla vain ostajalla.

Valtiovarainministeriö on katsonut näillä perusteilla, että tarkistusoikeuden ja -velvollisuuden siirtojärjestelmä voi toimia ja johtaa verotuksellisesti oikeaan lopputulokseen vain, jos ostaja on tarkistusvelvollinen tai tarkistukseen oikeutettu. Järjestelmä edellyttää lisäksi, että myyjä antaa ostajalle oikeat tiedot kiinteistöä koskevassa 209 g §:ssä tarkoitettussa selvityksessä.

Myyjää koskevan verovastuusäännöksen tarkoituksena puolestaan on varmistaa se, että myyjällä on intressi antaa ostajalle oikeat tiedot. Säännös on tarkoitettu siis ennalta ehkäiseväksi, ja sitä on tarkoitus soveltaa ministeriön mukaan erittäin harvoin. Tilanne, jossa myyjä antaisi ostajalle tahallaan väärän tiedon korjatakseen sen sitten myöhemmin, lienee käytännössä harvinaisen. Niihinkin voidaan varautua sopimukseen otettavilla määräyksillä. Lisäksi petollisessa mielessä toimiva myyjä voidaan saattaa rikosoikeudelliseen vastuuseen.

Hallituksen esityksessä ehdotettu vastuusääntely on samanlainen kuin Ruotsissa, eikä siitä ole valtiovarainministeriön mukaan aiheutunut

erityisiä ongelmia. Huomattakoon myös, että ostaja on yksin oikaisuvelvollinen kiinteistön käytön muutoksista ja luovutuksista arvonalisäverolain 19 a §:ssä tarkoitetuissa liikeomaisuuden siirroissa, vaikka myyjä olisi antanut hänelle virheellistä tietoa.

Valiokunta katsoo näillä perusteilla, että sääntelytapa on perusteltu ja osapuolten oikeusturvan kannalta riittävän tehokas.

Yksityiskohtaiset perustelut

Kertatarkistuksen oikaisu (121 j §:n 2 momentti)

Lakiehdotuksen 121 j §:n 2 momentissa säädetäisiin yhdellä kertaa suoritettun tarkistuksen oikaisemisesta silloin, kun kiinteistö tulee luovutuksen jälkeen verollista liiketoimintaa harjoittavan elinkeinonharjoittajan käyttöön.

Ehdotettu sanamuoto rajaa säännöksen soveltamisalaa tarpeettomasti. Oikaisumahdollisuuden tulisi koskea myös tilannetta, jossa arvonalisäverovelvollisten rekisteriin kiinteistön luovutuksen jälkeen merkitty luovutuksensaaja on hankkinut kiinteistön luovuttajalta, joka on luovutuksen johdosta suorittanut 121 h §:n 3 momentissa tarkoitetun kertatarkistuksen ja joka on siten ollut luovutusajankohtana merkittynä arvonalisäverovelvollisten rekisteriin. Tämän vuoksi momentin sanamuotoa tulisi tarkistaa siten, että siitä poistettaisiin tätä rajoittava ehto.

Viittaustarkistus (209 d §:n 1 momentti)

Lakiehdotuksen 209 d §:n 1 momentissa oleva viittausvirhe ehdotetaan korjattavaksi. Kumottavan 105 §:n sijasta viittaus tulee kohdistaa 103 §:n 2 momenttiin, jossa säädetään lainkohdan tarkoittamasta selvityksestä.

Voimaantulosäännös

Voimaantulosäännökseen ehdotetaan lisättäväksi uusi 9 momentti, joka koskisi tositteiden säilytysaikaa. Ehdotuksen 209 m §:n tositteiden pidennetty 13 vuoden säilytysvelvollisuus koskisi kiinteistöinvestointeja vain siltä osin kuin sovellettavan tarkistuskauden pituus on kymmenen

vuotta. Pidennettyä säilytysaikaa ei tämän vuoksi tarvitsisi soveltaa ennen lain voimaantuloa valmistuneisiin kiinteistöinvestointeihin. Tämä todettaisiin erikseen uudessa 9 momentissa.

Päätösehdotus

Edellä esitetyn perusteella valtiovarainvaliokunta ehdottaa,

että lakiehdotus hyväksytään muutoin hallituksen esityksen mukaisena paitsi 121 j ja 209 d § sekä voimaantulosäännös muutettuina seuraavasti:

Valiokunnan muutosehdotukset

11 luku

Kiinteistöinvestointia koskevan vähennyksen tarkistaminen

Yhdellä kertaa suoritettun tarkistuksen oikaisu

121 j §

(1 mom. kuten HE)

Arvonalisäverovelvollisten rekisteriin merkitty luovutuksensaaja tai luovutuksensaaja, joka ei ole luovutusajankohtana ollut merkittynä rekisteriin mutta joka merkitään sinne myöhemmin tarkistusaikana, voi oikaista luovuttajan verovelvollisuuden päättyessä taikka 121 h §:n 3 momentin perusteella suorittamaa tarkistusta, jos tarkistusoikeus ja -velvollisuus ovat siirtyneet hänelle tarkistuskauden aikana (*poist.*) ja (*poist.*) tarkistusta ei ole voitu oikaista aikaisemmassa vaiheessa.

209 d §

Edellä 103 §:n 2 momentissa tarkoitettusta selvityksestä on käytävä ilmi selvityksen antamispäivä, myyjän ja ostajan nimet, osoitteet sekä yritys- ja yhteisötunnukset, luovutuksen luonne ja veron määrä, joka myyjän on suoritettava.

Voimaantulosäännös
(1—8 mom. kuten HE)

*Lain 209 m §:ää ei sovelleta 3 tai 4 momentissa tarkoitettuihin kiinteistöinvestointeihin.
(Uusi)*

Helsingissä 19 päivänä lokakuuta 2007

Asian ratkaisevaan käsittelyyn valiokunnassa ovat ottaneet osaa

vpj. Kari Rajamäki /sd
jäs. Christina Gestrin /r
Pertti Hemmilä /kok
Kyösti Karjula /kesk
Esko Kiviranta /kesk
Jari Koskinen /kok (osittain)
Mikko Kuoppa /vas
Reijo Laitinen /sd
Mika Lintilä /kesk
Olli Nepponen /kok

Kirsi Ojansuu /vihr
Heli Paasio /sd
Markku Rossi /kesk
Matti Saarinen /sd
Petri Salo /kok (osittain)
Minna Sirnö /vas
Pia Viitanen /sd
vjäs. Reijo Paajanen /kok
Kimmo Sasi /kok (osittain)
Marja Tiura /kok (osittain).

Valiokunnan sihteerinä jaostokäsittelyssä on toiminut

valiokuntaneuvos Maarit Pekkanen.